

Raina a jej druhý pokus

Jane Choateová

(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral v USA.

Raina si znovu prečítala slová na letáku v škole. *Súťaž o najlepšiu esej: Vyhraj bezplatný výlet do New Yorku!*

Bola to súťaž pre študentov mnohých škôl v danej oblasti. Raina si samu seba predstavila v New Yorku, s týčiacimi sa mrakodrapmi všade okolo a sochou slobody hneď vedľa. Chcela tam ísť!

„To bolo naposledy, čo som sa pokúsila o niečo nové,“ povedala Raina.

„Mala by si sa prihlásiť,“ povedala Sydney. „V našom ročníku vieš písať zo všetkých najlepšie!“

Z jej slov mala Raina dobrý pocit. O písaní esejí toho nevedela veľa. Ale chcela to vyskúšať.

Po škole si Raina sadla za stôl. *Ťuk, ťuk, ťuk.* Ťukala ceruzkou po papieri a premýšľala o svojich nápadoch. Nakoniec sa rozpísala.

Trvalo jej to celý týždeň. Mamina jej trochu pomohla a Raina sa konečne cítila pripravená svoju esej odovzdať.

Prešlo niekoľko týždňov. Raina sa tešila na to, že sa dozvie, kto vyhral. Možno sa onedlho poberie do New Yorku!

„Zapojilo sa sto študentov,“ povedala pani učiteľka Wrightová pred celou triedou. „Všetkým, ktorí napísali esej, ďakujem.“

Raina sa nadšením rozbúchalo srdce.

„Hoci nikto z našich študentov v súťaži nevyhral, Raina sa umiestnila v prvej

päťke všetkých prác. Gratulujem, Raina,“ povedala pani učiteľka Wrightová.

Raina sa usmiala a jej spolužiaci jej zatlieskali. Vnútri sa však mračila. Umiestnenie v prvej päťke nebolo také dobré ako víťazstvo. Jej sen vidieť New York sa rozplynul.

Keď sa Raina vrátila domov, prudko si sadla na stoličku v kuchyni vedľa rodičov. „Ja som tú súťaž prehrala,“ povedala. „To bolo naposledy, čo som sa pokúsila o niečo nové. Už budem robiť len to, čo mi ide.“ Položila si hlavu do dlaní.

„Je mi ľúto, že si nevyhrala. S mamou sme na teba hrdí, pretože si to aspoň skúsila,“ povedal ocko.

Sadol si vedľa Rainy. „Pamätáš si, keď som bol pred pár rokmi bez práce?“

Raina prikývla.

„Uchádzal som sa o veľa pracovných miest a ani na jedno ma neprijali,“ povedal ocko. „Bol som z toho dosť znechutený.“

Raina zodvihla hlavu. „Naozaj?“

Ocko prikývol. „Ale nevzdal som sa. Po dlhom čase som si našiel úžasnú prácu. Ale to by sa nebolo stalo, keby som sa o to nebol snažil.“

Mama položila Raine ruku na chrbát, aby ju utešila. „Vieš, koľko príbehov posielam do rôznych časopisov?“ opýtala sa. „A koľko z nich bolo odmietnutých? Nemôžem sa však vzdať, ak chcem, aby bola moja práca zverejnená. Písanie je pre mňa dôležité, a tak sa neprestávam snažiť.“

Raina si vždy myslela, že jej rodičia sú dobrí vo všetkom, čo robia. Nikdy nevedela, že aj ich odmietli.

Aj tak bola smutná, ale nezdalo sa jej múdre sa už nikdy o nič nepokúsiť. A to nebolo to, čo by od nej chcel Nebeský Otec. Raina sa rozhodla, že sa nevzdá. Mohla by vyskúšať viac vecí, dokonca aj tie, ktoré jej hneď nešli.

„Myslím, že sa do súťaže prihlásim aj na budúci rok,“ povedala Raina. Prehra v súťaži nemusela znamenať koniec jej snov.

Raina podišla k svojmu stolu a zobrala si ceruzku. Písanie ju veľmi bavilo. *Ťuk, ťuk, ťuk.* Je niečo, čo by mohla napísať? ●

„Pán má veľmi rád námahu, pretože námaha prináša odmenu, ktoré by bez nej neprišli.“

Prezident Russell M. Nelson, citát v Joy D. Jonesová, „Obzvlášť vznešené povolanie“, Generálna konferencia apríl 2020.